

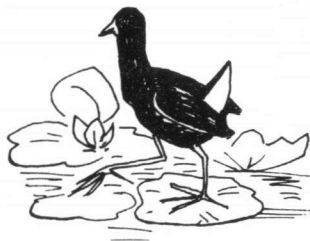
3. WATERHOENTJES VANGEN MET DE HAND.

We gaan daarbij meestal stilzwijgend uit van de gedachte: "Als je het niet probeert heb je zeker niets." Planmatig kun je het eigenlijk niet doen, maar als je zo in het voorbijfietsen een waterhoentje naar de walkant ziet scharrelen, dan is er een kans. Erop rekenend, dat dergelijk verkeer voorbij gaat zonder gevaar op te leveren, zal het waterhoentje zich dicht aan de walkant verbergen, als daar tenminste enige dekking is. Dat moment moeten we even afwachten, zodat we precies weten waar de vogel zich bevindt. Dan snel er heen. Zien we waar het vogeltje doodstil gedrukt zit, dan op de buik of hoe dan ook en met een snelle greep het hoentje uit zijn element gelicht. Het lukt snel of het lukt niet. Toch hebben we meermalen succes gehad en we komen steeds weer tot de ontdekking, dat het soms zo simpel is als wat. Maar het moet wel met enig overleg gebeuren en soms moet je net doen of je het hele kipje niet gezien hebt. Heeft het namelijk de zaak door, dan zoekt het zijn heil in een andere methode; het duikt weg, zwemt voortreffelijk onderwater (met de vleugels) en verbergt zich stil onder water.

Dan is de zaak nog niet verloren want van tijd tot tijd moet het boven komen om adem te halen. Aan het bellenspoor kunnen we vaststellen waar de vogel heenzwemt en zo vaststellen waar hij zit. Op die plaats komt hij ook weer boven. Ziet het waterhoentje zijn belager, dan herhaalt zich het spelletje. Soms verbergen ze zich onder water, maar zijn dan toch nog zichtbaar. De kans is dan groot, dat de eerste greep raak is. Een snelle greep achter het diertje levert het voordeel op, dat je de poten te pakken kunt krijgen, zo mogelijk beide tegelijk, vlak onder het lichaam.

Op plaatsen, waar veel struikgewas aan de oever staat, hebben we doorgaans geen kans en evenmin als het geroutineerde hoentje gewoon is zich in een duiker te verbergen. Het blijft dan mooi midden in de buis zitten en je kunt wachten tot je wortel schiet. Maar je weet het nooit en nog onlangs plukte ik er zo een uit een walkant, waar het zich op mijn nadering had verborgen. Het was een prachtig uitgekleurd exemplaar. In de nazomer en in de winter zijn het vrijwel altijd jonge vogels, die je verlakken kunt.

Met meerkoeten gaat het spelletje ook op, maar omdat die meer troepsgewijs de winter doorbrengen kom je ze niet zo gauw aan de veren. De waterhoentjes zijn inmiddels zeer talrijk, zodat er vaker een kansje is te wagen. In het broedseizoen gaan we er liever niet achteraan, dat zal duidelijk zijn.



Rein Schut